

Środa, 20 stycznia 2021 r.

P9_TA(2021)0013

Realizacja wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony – sprawozdanie roczne za 2020 r.

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 stycznia 2021 r. w sprawie realizacji wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony – sprawozdanie roczne za 2020 r. (2020/2207(INI))

(2021/C 456/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat z Lizbony,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 20 grudnia 2013 r., 26 czerwca 2015 r., 15 grudnia 2016 r., 22 czerwca 2017 r., 28 czerwca 2018 r., 14 grudnia 2018 r., 20 czerwca 2019 r., 12 grudnia 2019 r. oraz 21 lipca 2020 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony z dnia 25 listopada 2013 r., 18 listopada 2014 r., 18 maja 2015 r., 27 czerwca 2016 r., 14 listopada 2016 r., 18 maja 2017 r., 17 lipca 2017 r., 25 czerwca 2018 r., 17 czerwca 2019 r. oraz 17 czerwca 2020 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie w sprawie ustanowienia umowy w zakresie cywilnego wymiaru WPBiO,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa z dnia 10 grudnia 2018 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 19 czerwca 2017 r. w sprawie ram wspólnej unijnej reakcji dyplomatycznej na szkodliwe działania w cyberprzestrzeni,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie młodzieży, pokoju i bezpieczeństwa z dnia 7 czerwca 2018 r. oraz w sprawie młodzieży w działaniach zewnętrznych z dnia 5 czerwca 2020 r.,
- uwzględniając decyzję Rady (WPZiB) 2019/797 z dnia 17 maja 2019 r. w sprawie środków ograniczających w celu zwalczania cyberataków zagrażających Unii lub jej państwom członkowskim⁽¹⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 10 grudnia 2019 r. w sprawie dodatkowych działań na rzecz zwiększenia odporności i przeciwdziałania zagrożeniom hybrydowym,
- uwzględniając dokument pt. „Wspólna wizja, wspólne działanie: Silniejsza Europa – Globalna strategia na rzecz polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii Europejskiej”, przedstawiony przez wiceprzewodniczącą Komisji/ wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa w dniu 28 czerwca 2016 r.,
- uwzględniając wspólny komunikat do Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie planu działania na rzecz mobilności wojskowej z dnia 28 marca 2018 r. (JOIN(2018)0005),
- uwzględniając wspólne oświadczenia przewodniczących Rady Europejskiej i Komisji oraz sekretarza generalnego NATO z dnia 8 lipca 2016 r. i dnia 12 lipca 2018 r.,
- uwzględniając Kartę Narodów Zjednoczonych,
- uwzględniając Akt końcowy Konferencji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie z Helsinek z 1975 r.,
- uwzględniając wspólny zestaw 42 wniosków zatwierdzony przez Rady UE i NATO dnia 6 grudnia 2016 r. oraz sprawozdania z postępów z dnia 14 czerwca 2017 r. i 5 grudnia 2017 r. dotyczące jego wdrażania, a także nowy zestaw 32 wniosków zatwierdzony przez obie Rady dnia 5 grudnia 2017 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. L 129 I z 17.5.2019, s. 13.

Środa, 20 stycznia 2021 r.

- uwzględniając piąte sprawozdanie z dnia 16 czerwca 2020 r. z postępów w realizacji wspólnego zestawu wniosków zatwierdzonego przez Radę UE i Radę NATO w dniu 6 grudnia 2016 r. i w dniu 5 grudnia 2017 r.,
- uwzględniając ogromny wpływ, jaki wystąpienie Zjednoczonego Królestwa z UE będzie miało na potencjalne zdolności obronne UE, ponieważ jest to jedna z najsilniejszych europejskich potęg wojskowych,
- uwzględniając fakt, że Rosja dopuściła się nielegalnej inwazji oraz aneksji Krymu,
- uwzględniając naruszanie przez Rosję przestrzeni powietrznej i granic morskich państw członkowskich,
- uwzględniając coraz większą obecność gospodarczą i wojskową Chin w krajach śródziemnomorskich i afrykańskich,
- uwzględniając zagrożenie terroryzmem wewnętrznym i zewnętrznym, głównie ze strony grup takich jak ISIS,
- uwzględniając nowe technologie, takie jak sztuczna inteligencja, zdolności kosmiczne i informatyka kwantowa, które stwarzają nowe możliwości dla ludzkości, ale również stawiają polityce obronnej i zagranicznej nowe wyzwania, wymagające jasnej strategii i konsensusu między sojusznikami,
- uwzględniając drugie sprawozdanie z postępów w realizacji priorytetów UE-ONZ w zakresie operacji pokojowych i zarządzania kryzysowego na lata 2019–2021,
- uwzględniając rezolucje Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 3212(1974), 32/15(1977), 33/15(1978), 34/30(1979) i 37/253(1983),
- uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ (RB ONZ) nr 353(1974), 361(1975), 367(1975), 458(1979), 541(1983), 550(1984), 649(1990), 716(1991), 750(1992), 774(1992), 789(1992), 889(1993), 939(1994), 1032(1995), 1062(1996), 1250(1999), 2009(2011), 2095(2013) i 2174(2014),
- uwzględniając cele zrównoważonego rozwoju ONZ, ze szczególnym uwzględnieniem celu zrównoważonego rozwoju nr 16, który dotyczy promowania pokojowych i integracyjnych społeczeństw na rzecz zrównoważonego rozwoju,
- uwzględniając publikację ONZ z czerwca 2018 r. zatytułowaną „Zabezpieczenie naszej wspólnej przyszłości: plan działania na rzecz rozbrojenia”,
- uwzględniając przegląd Europejskiego Trybunału Obrachunkowego nr 09/2019 w sprawie obronności europejskiej,
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 14 grudnia 2016 r. ⁽²⁾, 13 grudnia 2017 r. ⁽³⁾, 12 grudnia 2018 r. ⁽⁴⁾ i 15 stycznia 2020 r. ⁽⁵⁾ w sprawie realizacji wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 czerwca 2018 r. w sprawie stosunków między UE a NATO ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoje zalecenie dla Rady oraz Wiceprzewodniczącego Komisji / Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa w sprawie przygotowań do przeglądu Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądowej, który zostanie przeprowadzony w 2020 r., kontroli broni jądowej i opcji rozbrojenia nuklearnego,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 września 2020 r. w sprawie wywozu broni: wdrażanie wspólnego stanowiska 2008/944/WPZiB ⁽⁷⁾,

⁽²⁾ Dz.U. C 224 z 27.6.2018, s. 50.

⁽³⁾ Dz.U. C 369 z 11.10.2018, s. 36.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 388 z 13.11.2020, s. 91.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0008.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 28 z 27.1.2020, s. 49.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0224.

Środa, 20 stycznia 2021 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 lutego 2019 r. w sprawie przyszłości traktatu INF oraz konsekwencji dla Unii Europejskiej ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 18 kwietnia 2019 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Europejski Fundusz Obronny ⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoje zalecenie dla Rady w sprawie decyzji ustanawiającej Europejski Instrument na rzecz Pokoju ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 września 2018 r. w sprawie autonomicznych systemów uzbrojenia ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 lipca 2020 r. w sprawie konkluzji z nadzwyczajnego posiedzenia Rady Europejskiej w dniach 17–21 lipca 2020 r. ⁽¹²⁾,
- uwzględniając art. 54 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A9-0265/2020),

1. przypomina aspiracje UE, aby być globalnym podmiotem działającym na rzecz pokoju i bezpieczeństwa, i wzywa do tego, by jej działania i polityka miały na celu zapewnienie międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa, skutecznego multilateralizmu, współpracy, stabilności globalnej i aktywnego wsparcia dla opartego na zasadach porządku międzynarodowego, a także poszanowania prawa międzynarodowego, praw człowieka i demokracji, zgodnie z zasadami i wartościami Karty ONZ i celami określonymi w art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE);

2. podkreśla, że w związku z tym, że UE musi stawić teraz czoła rosnącym wieloaspektowym zagrożeniom dla bezpieczeństwa i stabilności w wymiarze globalnym, regionalnym i krajowym i że mierzy się z nimi w bardzo wielobiegunowym i nieprzewidywalnym otoczeniu, w którym istnieją jeszcze bardziej asertywne i konkurujące ze sobą mocarstwa światowe i regionalne, a sojusze się zmieniają, tylko wspólne działania silnej Unii Europejskiej i jej państw członkowskich, przy aktywnym zaangażowaniu podobnie myślących demokracji, umożliwią podmiotom europejskim wypracowanie bardziej zdecydowanej wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO), aby odgrywać większą i bardziej znaczącą rolę na arenie międzynarodowej w nowym kontekście geopolitycznym oraz przyczynić się do pokoju, bezpieczeństwa ludzkiego, zrównoważonego rozwoju, dobrobytu, wolności, poszanowania podstawowych praw i wartości oraz demokracji;

3. zauważa, że ciągle pogarszanie się strategicznego otoczenia Unii ma bezpośredni lub pośredni wpływ na bezpieczeństwo jej państw członkowskich i obywateli; podkreśla, że w tym niestabilnym i nieprzewidywalnym otoczeniu Unia i państwa członkowskie wspólnie mają do odegrania większą rolę w zapewnianiu ochrony państw członkowskich, obywateli i wartości w obliczu wielostronnych zagrożeń, ryzyka i wyzwań;

4. zwraca uwagę na cel Unii Europejskiej polegający na rozwijaniu europejskiej autonomii strategicznej, która jest ambicją opartą na zdolności Unii do niezależnej oceny sytuacji kryzysowej i podejmowania autonomicznych decyzji, a także na jej zdolności do niezależnego działania, gdy wymagają tego okoliczności, w celu obrony jej interesów i wartości, przy pełnym poszanowaniu sojuszy i partnerów strategicznych, jak również zasady komplementarności z NATO;

5. wzywa wiceprzewodniczącą Komisji / wysokiego przedstawiciela oraz Radę do przedstawienia wspólnej oficjalnej definicji strategicznej autonomii oraz do bardzo wyraźnego określenia jej celów, zasobów i środków wdrożenia; uważa, że zdolność do niezależnego działania jest dla UE ważna, ponieważ umożliwia jej prowadzenie wielostronnych działań, zmniejszenie podatności na zagrożenia zewnętrzne oraz bycie bardziej wiarygodnym partnerem w wielostronnym porządku opartym na zasadach;

6. uważa, że pandemia COVID-19 wykazała podatność UE na zagrożenia i jej zależność od państw trzecich; podkreśla zatem jeszcze istotniejszą potrzebę wzmożenia wysiłków UE na rzecz strategicznej autonomii w tym kontekście;

7. uważa, że poczyniono pewne postępy we wdrażaniu WPBiO; wyraża satysfakcję z faktu, że UE nadal dąży do tego, by zwiększyć swoją obecność na arenie międzynarodowej i zdolność do działania w charakterze światowego podmiotu promującego i zapewniającego bezpieczeństwo, również poprzez misje i operacje w ramach WPBiO, w celu osiągnięcia trwałego pokoju, stabilności, bezpieczeństwa i dobrobytu oraz skutecznego przyczynienia się do przewyżczenia i rozwiązywania konfliktów na całym świecie, a w szczególności w krajach sąsiadujących z UE;

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2019)0130.

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2019)0430.

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2019)0330.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 433 z 23.12.2019, s. 86.

⁽¹²⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0206.

Środa, 20 stycznia 2021 r.

8. z zadowoleniem przyjmuje zapowiedź wiceprzewodniczącego Komisji/ wysokiego przedstawiciela, że do końca 2020 r. zostanie przedstawiona analiza wspólnych zagrożeń i wyzwań, która będzie stanowić podstawę do dyskusji politycznych z państwami członkowskimi i do opracowania Strategicznego kompasu; zauważa, że najpóźniej do 2022 r. Strategiczny kompas wzmocni i ukierunkuje realizację określonego w 2016 r. poziomu ambicji UE oraz określi podejście strategiczne, konkretne cele i zadania w czterech kluczowych obszarach: zarządzania kryzysowego, odporności, zdolności i partnerstw; podkreśla, że jest to konieczne, ponieważ UE musi opracować przykładowe scenariusze interwencji wojskowych i cywilnych oraz dobrze przygotować się na szczeblu operacyjnym i politycznym; wyraża nadzieję, że Strategiczny kompas, jako pierwszy krok w kierunku rozwoju niezależnej zdolności operacyjnej UE, utoruje drogę do bardziej zharmonizowanej kultury strategicznej, a tym samym ułatwi podejmowanie decyzji w Unii;

9. rozważa przedstawienie własnych sprawozdań i zaleceń dotyczących kluczowych obszarów Strategicznego kompasu celem przekazania wkładu i wytycznych parlamentarnych zgodnie z naszymi demokratycznymi zasadami instytucjonalnymi;

10. podkreśla, że zasadnicze znaczenie geopolityczne dla Unii ma zapewnienie trwałej stabilności oraz trwałego bezpieczeństwa i dobrobytu w regionie, a także zapobieganie procesom destabilizującym w jej sąsiedztwie, zarówno na wschodzie i południu, jak i w regionie Arktyki; podkreśla kluczową rolę, jaką operacje EUFOR Althea i EULEX Kosowo odgrywają w promowaniu stabilności i bezpieczeństwa poprzez zwiększanie odporności krajów i wspieranie budowania zdolności w regionie o strategicznym znaczeniu dla UE; z zadowoleniem przyjmuje przedłużenie mandatów misji EULEX Kosowo i EUAM Ukraine oraz zaznacza, jak ważne jest zaangażowanie w ramach WPBiO na Bałkanach Zachodnich i we wschodnim sąsiedztwie; zachęca do dokonania przeglądu trwającej misji EUAM Ukraine w ramach WPBiO w celu określenia, w jaki sposób może ona dalej wspierać bezpieczeństwo Ukrainy;

11. zwraca uwagę na fakt, że brak stabilności w południowym sąsiedztwie Europy, szczególnie w regionach Sahelu, Afryki Zachodniej i Rogu Afryki, w ostatecznym rozrachunku wywiera negatywny wpływ zwłaszcza na południowe sąsiedztwo UE i w związku z tym stanowi bezpośrednie wyzwanie dla naszego zarządzania europejskimi granicami zewnętrznymi;

12. jest zaniepokojony faktem, że siły wojskowe Federacji Rosyjskiej nadal zajmują dużą część Ukrainy i Gruzji, co stanowi naruszenie prawa międzynarodowego, że są nadal obecne w Republice Mołdawii oraz że Rosja nadal destabilizuje pokój i bezpieczeństwo w regionie; wyraża zaniepokojenie bezprecedensową skalą popieraną przez państwo kampanii dezinformacyjnych we wschodnim sąsiedztwie; w dalszym ciągu potępia interwencję wojskową Rosji i nielegalną aneksję Krymu oraz podtrzymywanie zamrożonego konfliktu w Mołdawii; podkreśla, że należy przemawiać jednym głosem w sprawie polityki UE w tym kontekście;

13. z zadowoleniem przyjmuje zaprzestanie działań wojennych w Górskim Karabachu i wokół niego; z zaniepokojeniem podkreśla zaangażowanie wojskowe państw trzecich w konflikt, a zwłaszcza destabilizującą rolę i ingerencję Turcji; wzywa do przeprowadzenia międzynarodowego dochodzenia w sprawie domniemanej obecności zagranicznych bojowników oraz stosowania amunicji kasetowej i bomb fosforowych; wzywa Unię Europejską i organy międzynarodowe do zadbania o to, by zbrodnie wojenne w Górskim Karabachu i stosowanie zakazanej broni w konflikcie w Górskim Karabachu nie pozostały bezkarne; podkreśla, że należy umożliwić dotarcie pomocy humanitarnej, bezzwłocznie przeprowadzić wymianę więźniów i ofiar oraz chronić dziedzictwo kulturowe Górskiego Karabachu;

14. wyraża głębokie zaniepokojenie w związku z ostatnią eskalacją napięć w niektórych potencjalnych punktach zapalnych w regionie Indo-Pacyfiku, takich jak sporna granica między Indiami a Chinami, Morze Wschodniochińskie i Południowochińskie oraz Cieśnina Tajwańska, a także coraz bardziej prowokacyjnymi manewrami wojskowymi Chin wymierzonymi w Tajwan; apeluje do wszystkich zaangażowanych stron o pokojowe rozwiązywanie sporów w celu rozładowania napięć i o powstrzymanie się od podejmowania jednostronnych działań w celu zmiany status quo; podkreśla znaczenie pokojowego rozwoju sytuacji w Cieśninie Tajwańskiej dla utrzymania pokoju, stabilności i dobrobytu w Chinach i na Tajwanie, a także w regionie Azji i Pacyfiku, który nadal ma kluczowe znaczenie dla interesów UE; wzywa UE i jej państwa członkowskie do ponownego przeanalizowania polityki zaangażowania w sprawę Tajwanu i do współpracy z partnerami międzynarodowymi o podobnych poglądach w celu ochrony demokratycznego Tajwanu przed zagrożeniami z zewnątrz; wyraża zaniepokojenie kampanią dezinformacyjną rozpoczętą przez złowrogo nastawione państwa trzecie przeciwko demokracjom w regionie Indo-Pacyfiku, w tym na Tajwanie, w celu utrudniania wysiłków na rzecz zwalczania pandemii COVID-19; wzywa UE i jej państwa członkowskie do wsparcia znaczącego i pragmatycznego udziału Tajwanu w charakterze obserwatora w posiedzeniach, mechanizmach i działaniach Światowej Organizacji Zdrowia (WHO), tak aby wspólnie walczyć ze światowym kryzysem zdrowia publicznego;

15. z głębokim zaniepokojeniem przyjmuje do wiadomości i zdecydowanie potępia nielegalne działania Turcji i jej groźby dotyczące podjęcia działań wojskowych przeciwko państwom członkowskim we wschodniej części regionu Morza Śródziemnego; zauważa z zaniepokojeniem, że jednostronne działania prowadzone przez Turcję pomimo wysiłków na rzecz deeskalacji stanowią naruszenie prawa międzynarodowego i bezpośrednio wpływają na suwerenność niektórych

Środa, 20 stycznia 2021 r.

państw członkowskich; potwierdza gotowość Unii do wykorzystania wszystkich dostępnych jej instrumentów i opcji, w tym zgodnych z art. 29 TUE i art. 215 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w celu obrony swoich interesów i interesów państw członkowskich; przypomina niedawne konkluzje Rady w sprawie wschodniej części basenu Morza Śródziemnego i wzywa do opracowania nowej kompleksowej strategii UE–Turcja;

16. podkreśla, że dostęp do bezpiecznej wody pitnej może prowadzić do poważnych konfliktów; podkreśla, że Unia Europejska musi ustanowić strategię polityczną w celu ułatwienia rozwiązań w tych obszarach o wysokim potencjale destabilizacyjnym, zachęcając jednocześnie kraje położone na najważniejszych obszarach konfliktów związanych z wodą do podpisania helsińskiej Konwencji o ochronie i użytkowaniu cieków transgranicznych i jezior międzynarodowych z 1992 r., uzupełnionej w Nowym Jorku w 1997 r.;

Wzmocnienie dążeń Unii Europejskiej: skuteczniejsze misje i operacje w ramach WPBiO w nieprzewidywalnym i zdestabilizowanym otoczeniu

17. uważa, że WPBiO opiera się przede wszystkim na zdolności Unii do prowadzenia cywilnych i wojskowych misji i operacji w sytuacjach kryzysowych mających wpływ na bezpieczeństwo Unii i jej państw członkowskich lub wymagających międzynarodowej interwencji zgodnie z prawem międzynarodowym oraz Kartą i rezolucjami ONZ; zwraca uwagę, że Unia prowadzi obecnie jedenaście misji cywilnych i sześć misji i operacji wojskowych, z których trzy mają charakter wykonawczy (ATALANTA, EUNAVFOR MED IRINI, EUFOR ALTHEA), a trzy – niewykonawczy (EUTM Mali, EUTM Somalia, EUTM RCA); przypomina, że mandaty misji WPBiO mają na celu między innymi wspieranie reformy sektora bezpieczeństwa, postępy w reformowaniu wymiaru sprawiedliwości oraz rozwój szkoleń wojskowych i policyjnych; zaleca regularne przeprowadzanie odpowiedniej oceny misji i operacji w celu określenia obszarów, w których można by jeszcze bardziej zwiększyć ich skuteczność; podkreśla, jak ważne jest, by misje rozmieszczane były szybciej oraz w bardziej elastyczny i spójny sposób;

18. niestety zauważa, że nadal brakuje woli politycznej niektórych państw członkowskich, aby w znaczący i wiarygodny sposób uczestniczyć w unijnych misjach i operacjach w ramach WPBiO; podkreśla znaczenie wzmocnienia misji i operacji, zarówno pod względem zasobów ludzkich, jak i mandatów; wzywa państwa członkowskie, aby zwiększyły wkład sił i środków finansowych we wszystkie misje i operacje WPBiO, odnosząc się w szczególności do bieżących deficytów, ponieważ kwestia finansowania misji i operacji WPBiO ma kluczowe znaczenie dla ich trwałości, zwłaszcza w czasach kryzysu, podobnie jak kwestia potencjalnych rosnących napięć i konfliktów; podkreśla, że nie należy ograniczać budżetu WPBiO;

19. podkreśla, że udział kobiet w misjach w dziedzinie WPBiO przyczynia się do skuteczności misji i stanowi czynnik zwiększający wiarygodność UE jako orędownika równości kobiet i mężczyzn na całym świecie; zwraca się o konkretne uwzględnienie aspektu płci podczas opracowywania WPBiO, zwłaszcza o zapewnienie większej równowagi płci wśród personelu i kierownictwa misji i operacji WPBiO oraz o specjalne szkolenia dla personelu biorącego w nich udział; wyraża zadowolenie, że we wszystkich misjach cywilnych w dziedzinie WPBiO wyznaczono już doradcę ds. płci, i apeluje o to samo w przypadku wojskowych misji w dziedzinie WPBiO; zachęca państwa członkowskie do przedstawiania kandydatur kobiet na istniejące wolne stanowiska; wzywa do odpowiedniego przeszkolenia całego rozmieszczonego przez UE personelu wojskowego i cywilnego w zakresie równości płci i wdrażania rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, a w szczególności w zakresie sposobu włączenia perspektywy płci do ich zadań; wyraża ubolewanie w związku z tym, że liczba kobiet pracujących w misjach w dziedzinie WPBiO, a zwłaszcza w operacjach wojskowych, pozostaje na bardzo niskim poziomie; wzywa Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ), aby podkreślała konieczność wyznaczenia konkretnego celu zwiększenia liczby kobiet w unijnych misjach i operacjach zarządzania kryzysowego, a także konieczność podjęcia zobowiązania politycznego w tym względzie; wzywa państwa członkowskie, by poszukiwały sposobów na poprawę polityki rekrutacji i zatrzymywania pracowników, a także na promowanie uczestnictwa kobiet w misjach budowania i utrzymywania pokoju; podkreśla potrzebę uwzględnienia nowej linii w budżecie UE przeznaczonej na finansowanie stanowiska doradców ds. problematyki płci w wojskowych misjach w dziedzinie WPBiO;

20. podkreśla globalne zaangażowanie Unii w regionie Sahelu i w Rogu Afryki, realizowane w ramach sześciu misji cywilnych (EUCAP Mali, EUCAP Niger, EUCAP Somalia) i wojskowych (EUTM Mali, EUTM Somalia, EUNAVFOR ATALANTA, EUNAVFOR MED Irini);

21. zauważa, że operacje wojskowe WPBiO w coraz większym stopniu koncentrują się na szkoleniu sił zbrojnych (unijne misje szkoleniowe), bez wymiaru wykonawczego; uważa, że, nie naruszając niewykonawczego wymiaru tych misji, należy wzmocnić mandat, aby umożliwić doradcom europejskim jak najdokładniejsze kontrolowanie w miejscu rozmieszczenia misji, czy programy szkoleniowe zostały dobrze wdrożone i są w pełni zgodne z rzeczywistymi potrzebami

Środa, 20 stycznia 2021 r.

operacyjnymi lokalnymi sił zbrojnych; zauważa, że pozwoliłoby to również lepiej zapobiegać niewłaściwemu zarządzaniu i przypadkom nadużycia po rozmieszczeniu wyszkolonych sił na miejscu; podkreśla, że dotyczy to w szczególności misji EUTM Mali, w ramach której malijskie oddziały zbrojne są rozmieszczone w bardzo różnych i trudnych obszarach, co wymaga nadzoru nad sposobem, w jaki szkolenia europejskie są obecnie realizowane;

22. podkreśla, że tylko kilka misji w dziedzinie WPBiO zapewnia szkolenia na temat molestowania seksualnego i molestowania ze względu na płeć, oraz wzywa ESDZ i państwa członkowskie, aby zadbały o obowiązkowe szkolenia służące zwalczaniu takiego molestowania podczas wszystkich misji i operacji oraz aby zapewniły skuteczną ochronę ofiarom i sygnalistom; apeluje o uaktualnienie ulepszonych ogólnych norm postępowania podczas misji i operacji w dziedzinie WPBiO, tak aby uwzględniały one zasadę zerowej tolerancji dla braku reakcji przywództwa i kierownictwa UE na przemoc seksualną i przemoc ze względu na płeć;

23. z zadowoleniem przyjmuje konkluzje Rady z dnia 12 października 2020 r. w sprawie operacji EUFOR Althea oraz gotowość do kontynuowania mandatu operacji w celu wsparcia władz Bośni i Hercegowiny w utrzymaniu bezpiecznego środowiska na mocy odnowionego mandatu ONZ; uznaje wyzwania stawiane przez pandemię COVID-19 i wyraża uznanie dla personelu misji za utrzymanie pełnej operacyjności w tym okresie;

24. zauważa, że sytuacja w zakresie bezpieczeństwa w Somalii jest bardzo niepokojąca i stanowi czynnik destabilizacji w całym Rogu Afryki, a nawet poza nim; w związku z tym jest zdania, że wzmocnienie misji EUTM Somalia w zakresie doradztwa przy strukturach dowodzenia umożliwiłoby wywieranie znacznego wpływu na sposób prowadzenia operacji w ramach wielostronnego wsparcia wojskowego;

25. popiera wysiłki na rzecz procesu regionalizacji, który został zapoczątkowany za pośrednictwem Komórki Doradztwa i Koordynacji Regionalnej (RACC), oraz decyzję Rady z dnia 12 lutego 2019 r. o wprowadzeniu go w drugą fazę, co wzmacnia regionalne podejście UE w regionie Sahelu, zwłaszcza w jeśli chodzi o EUTM Mali, której zakres rozszerzono na kraje Grupy Pięciu na rzecz Sahelu, w celu zwiększenia skuteczności i operacyjności działań UE wzdłuż granic państw Grupy Pięciu na rzecz Sahelu oraz w celu wspierania współpracy transgranicznej i tym samym zwiększenia skuteczności działań misji EUCAP Sahel Mali, EUCAP Sahel Niger i EUTM Mali; wzywa do zmiany nazwy na EUTM Sahel; zauważa, że spójność i współpraca w zakresie bezpieczeństwa z krajami afrykańskimi mają kluczowe znaczenie dla osiągnięcia stabilności i długoterminowego rozwoju kontynentu; jest zdania, że regionalizacja podejścia WPBiO w Sahelu jest istotna, ale wymaga jaśniejszej organizacji między już istniejącymi misjami cywilnymi i wojskowymi w ramach WPBiO, podmiotami lokalnymi i innymi organizacjami międzynarodowymi (tj. misją pokojową ONZ MINUSMA i operacją Barkhane prowadzoną przez wojsko francuskie) w celu zapewnienia synergii operacyjnej i skoordynowanych wysiłków na szczeblu Unii;

26. jest zaniepokojony trwającą kampanią dezinformacyjną wobec UE w Republice Środkowoafrykańskiej; wzywa wiceprzewodniczącego Komisji / wysokiego przedstawiciela do podjęcia działań w celu skutecznego określenia źródła kampanii dezinformacyjnej i przeciwdziałania takim atakom; z zadowoleniem przyjmuje rozpoczęcie misji EUAM RCA w celu wsparcia reformy sektora bezpieczeństwa Republiki Środkowoafrykańskiej oraz przedłużenie mandatu misji EUTM RCA; uważa, że Unia powinna szybko i skutecznie poprawić swoje możliwości w zakresie dostarczania sprzętu w uzupełnieniu do szkoleń zapewnianych przez misje EUCAP i EUTM; zwraca uwagę, że utworzenie Europejskiego Instrumentu na rzecz Pokoju zapewniłoby kompleksowe podejście do budowania zdolności sił naszego partnera; podkreśla, że asertywne, obecne na miejscu i aktywne podmioty zagraniczne, które niekoniecznie kierują się tymi samymi zasadami etycznymi co Unia i jej państwa członkowskie, wypełniają lukę w zakresie zdolności i angażują się w wyposażanie tych sił, nie zwracając uwagi na poszanowanie zasad państwa prawa i standardów międzynarodowych;

27. jest głęboko zaniepokojony pogorszeniem się bezpieczeństwa i sytuacji humanitarnej w regionie Sahelu, gdzie terroryzm wywiera wzmoczoną presję na kraje Grupy Pięciu na rzecz Sahelu i ich sąsiadów, zaostrzając lokalne napięcia polityczne, etniczne i religijne; podkreśla znaczenie wsparcia udzielanego w tym zakresie przez misje i operacje UE w Sahelu; przypomina, że zasadnicze znaczenie ma utrzymanie długoterminowych inwestycji poczynionych przez wspólnotę międzynarodową w działania na rzecz bezpieczeństwa i stabilności w Mali i Sahelu; z zadowoleniem przyjmuje wznowienie misji i operacji UE w Mali;

28. wzywa do przyjęcia nowego podejścia na poziomie operacyjnym do reformy sektora bezpieczeństwa, pomocy w zakresie bezpieczeństwa i budowania zdolności wojskowych, które uwzględnią doświadczenia zdobyte w szczególności w Mali i kładzie nacisk na a) demokratyczną kontrolę wszystkich sił bezpieczeństwa, w tym sił zbrojnych, b) demokratyczne i przejrzyste zarządzanie sektorem, c) systematyczne monitorowanie pełnego i ścisłego przestrzegania przez wszystkie podmioty międzynarodowego prawa dotyczącego praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego i d) jasne mechanizmy zawieszania lub wycofywania w przypadku bezkarności i trwających naruszeń;

Środa, 20 stycznia 2021 r.

29. odnotowuje wyższy poziom koordynacji między misjami cywilnymi i wojskowymi w trzech krajach: Mali, Republice Środkowoafrykańskiej i Somalii; z zadowoleniem przyjmuje skoordynowane wysiłki misji Unii Europejskiej dotyczącej budowania zdolności w Somalii (EUCAP Somalia) i EUTM Somalia na rzecz wsparcia zbliżenia operacyjnego między policją somalijską a armią somalijską na terenach wyzwolonych spod wpływów Asz-Szabab; podkreśla, że zintegrowane podejście do narzędzi, instrumentów budżetowych i podmiotów w ramach misji EUAM CAR i EUTM CAR powinno być w stosownych przypadkach powielane w ramach innych misji i operacji w dziedzinie WPBiO;

30. pochwala rozpoczęcie operacji EUNAVFOR MED Irini, której celem jest dążenie do osiągnięcia trwałego pokoju, bezpieczeństwa i stabilności poprzez wsparcie dla wdrożenia embarga na broń nałożonego na Libię zgodnie z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2526 (2020), szkolenie libijskiej straży przybrzeżnej i zwalczanie handlu ludźmi; zwraca się w szczególności do państw członkowskich o niezwłoczne przeznaczenie środków na potrzeby wywiadu, obserwacji, rozpoznania, tworzenia struktur policyjnych i sił morskich służących wzmocnieniu jak na razie ograniczonego potencjału operacji Irini i zachęca do ściślejszej współpracy z trwającą operacją morską NATO „Sea Guardian”, a także do współpracy z partnerami regionalnymi; przypomina o międzynarodowych zobowiązaniach dotyczących akcji poszukiwawczo-ratowniczych na morzu; wzywa wiceprzewodniczącego Komisji / wysokiego przedstawiciela do pełnego wykorzystania zasobów UE w tej dziedzinie, w szczególności Centrum Satelitarnego Unii Europejskiej i Centrum Analiz Wywiadowczych UE; z zadowoleniem przyjmuje bieżące postępy na drodze do stabilizacji sytuacji w Libii oraz wzywa UE do odgrywania aktywnej roli w procesie mediacji, aby przyczynić się do stworzenia niezbędnych podstaw pokojowej, stabilnej i demokratycznej Libii;

31. przyjmuje do wiadomości decyzję Rady z dnia 20 czerwca 2020 r. o przedłużeniu mandatów trzech misji cywilnych prowadzonych w ramach WPBiO: europejskiej misji pomocy granicznej w Libii (EUBAM Libya), europejskiej misji pomocy granicznej na przejściu w Rafah (EUBAM Rafah) i europejskiej misji policyjnej na terytoriach palestyńskich (EUPOL COPPS);

32. wzywa do dalszego rozwijania i wzmocnienia cywilno-wojskowych struktur decyzyjnych oraz struktur dowodzenia i kontroli UE, przy zagwarantowaniu rozdzielenia cywilnych i wojskowych struktur dowodzenia;

33. zauważa, że strategiczny przegląd Komórki Planowania i Prowadzenia Operacji Wojskowych (MPCC) ma rozpocząć się w 2020 r.; biorąc pod uwagę wpływ tego przeglądu na planowanie i kontrolowanie misji i operacji wojskowych oraz dowodzenie nimi, wzywa wiceprzewodniczącego Komisji / wysokiego przedstawiciela do terminowego informowania Parlamentu o dostępnych i wybranych opcjach; przypomina, że UE potrzebuje stałej i pełnoprawnej struktury dowodzenia wojskowego, aby móc działać niezależnie, i w związku z tym wzywa Radę do wdrożenia takiej struktury;

34. przyjmuje do wiadomości ogólne postępy i wysiłki poczynione w realizacji umowy w zakresie cywilnego wymiaru WPBiO, której celem jest zwiększenie potencjału, skuteczności, elastyczności i zdolności reagowania cywilnego wymiaru WPBiO, zarówno na szczeblu krajowym poprzez opracowanie i wprowadzenie w życie krajowych planów wdrażania w celu zwiększenia narodowego wkładu w cywilny wymiar WPBiO, jak i na szczeblu UE poprzez opracowanie wspólnego planu działania; wzywa do pełnej realizacji umowy w zakresie cywilnego wymiaru WPBiO do początku lata 2023 r.; zwraca uwagę, że cywilny wymiar WPBiO zmaga się z wyzwaniami dotyczącymi zdolności, jeśli chodzi o dostępność wystarczającej liczby policjantów, sędziów, prokuratorów oraz innych ekspertów z dziedziny bezpieczeństwa cywilnego i sprawiedliwości; jest zdania, że UE musi kontynuować kompleksową ocenę misji cywilnych EUCAP Sahel Mali, EUCAP Sahel Niger, EUCAP Somalia oraz EUAM RCA, jeśli chodzi o mandat, budżet i zasoby ludzkie, aby zapewnić ich pełną operacyjność i skuteczność; wzywa państwa członkowskie do przedstawiania co roku szczegółowego przeglądu podsumowującego postępy we wdrażaniu umowy w zakresie cywilnego wymiaru WPBiO; zachęca wszystkie odnośne podmioty do zacieśnienia współpracy i wzmocnienia synergii między misjami cywilnymi a wojskowymi prowadzonymi na tym samym obszarze, szczególnie pod względem mobilności i bezpiecznej infrastruktury cyfrowej; z zadowoleniem przyjmuje utworzenie Centrum Doskonałości ds. Cywilnego Zarządzania Kryzysowego, które zostało otwarte we wrześniu 2020 r., i zachęca państwa członkowskie do aktywnego udziału w jego pracach;

35. wyraża uznanie dla ciągłości i nieustannej obecności misji i operacji realizowanych w ramach WPBiO pomimo bardzo trudnych warunków i negatywnego wpływu pandemii COVID-19; nalega, by budżet, zasoby, planowanie i wyposażenie unijnych misji i operacji w dziedzinie WPBiO zostały przeanalizowane i dostosowane w świetle doświadczeń zdobytych podczas pandemii COVID-19, by zapewnić utrzymanie skuteczności operacyjnej; podkreśla, jak ważne jest, by UE rozważyła, co jeszcze można zrobić w celu zminimalizowania ryzyka zakażenia pracowników i zarządzania nim; wyraża poważne zaniepokojenie negatywnym, potęgującym wpływem pandemii COVID-19 na istniejące kryzysy i uważa,

Środa, 20 stycznia 2021 r.

że UE nie może dopuścić do tego, by COVID-19 zakwestionował wieloletnie postępy w budowaniu pokoju; jest zaniepokojony falą dezinformacji, zwłaszcza w odniesieniu do misji i operacji w dziedzinie WPBiO w czasach pandemii COVID; podkreśla, że UE musi wzmocnić swoje narzędzia komunikacji strategicznej i dyplomację publiczną, zwłaszcza w krajach, w których prowadzone są misje i operacje w dziedzinie WPBiO;

36. docenia wkład cywilnych i wojskowych misji WPBiO w utrzymanie pokoju, zapewnianie stabilności i wzmocnianie bezpieczeństwa międzynarodowego oraz wspieranie krajów trzecich w walce z terroryzmem; wzywa UE, by zwiększyła swoje możliwości instytucjonalne w zakresie zapobiegania konfliktom i prowadzenia mediacji; apeluje o bardziej proaktywne podejście do rozwiązywania przedłużających się konfliktów w bezpośrednim sąsiedztwie UE; apeluje o podejście wyczułone na konflikty i ukierunkowane na ludzi, które stawia bezpieczeństwo ludzkie i prawa człowieka w centrum działań UE;

37. uważa, że Unia powinna skoncentrować starania na tych misjach i operacjach, które mają największą wartość dodaną; w związku z tym z zadowoleniem przyjąłby refleksję nad zasadnością i skutecznością niektórych misji;

38. wzywa do szybkiego przyjęcia i wdrożenia Europejskiego Instrumentu na rzecz Pokoju, który ma na celu zwiększenie skuteczności misji UE, wspieranie jej partnerów i wnoszenie wkładu w operacje pokojowe; podkreśla, że instrument ten częściowo pokrywałby koszty działań obronnych Unii, w szczególności wspólne koszty operacji wojskowych WPBiO oraz operacji zwiększania zdolności wojskowych u partnerów w krajach, w których UE interweniuje, i w związku z tym powinien dysponować wystarczająco dużym budżetem, aby skutecznie stawić czoła obecnym wyzwaniom związanym ze szkoleniami, operacjami, misjami, projektami i sprzętem wojskowym, w tym bronią, amunicją i transportem, w pełnej zgodności z ośmioma kryteriami wspólnego stanowiska, międzynarodowymi prawami człowieka i prawem humanitarnym, a także powinien zawierać skuteczne przepisy dotyczące przejrzystości, zgodnie z zaleceniem Parlamentu z dnia 28 marca 2019 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Instrumentu na rzecz Pokoju; przypomina, że należy przeprowadzać kompleksowe oceny ryzyka *ex ante* i ściśle monitorować wykorzystywanie przez kraje otrzymywanej pomocy, w szczególności w regionach charakteryzujących się dużą niestabilnością sytuacji politycznej i znaczną nieszczelnością granic państwowych, a także wprowadzić niezbędne zabezpieczenia na szczeblu UE zapobiegające nabywaniu tej broni przez grupy terrorystyczne i inne szkodliwe podmioty;

39. z zadowoleniem przyjmuje, że w liście intencyjnym dotyczącym stanu Unii w 2020 r. zapowiedziano przyjęcie w 2021 r. wspólnego komunikatu w sprawie strategicznego podejścia do wsparcia rozbrojenia, demobilizacji i reintegracji byłych uczestników walk, w ramach terminowego przeglądu unijnej koncepcji wsparcia dla rozbrojenia, demobilizacji i reintegracji (DDR) z 2006 r.; podkreśla, jak ważne jest, zwłaszcza dla naszych cywilnych misji WPBiO, priorytetowe przeprowadzenie reformy sektora bezpieczeństwa, której głównym celem powinno być wdrożenie podejścia opartego na bezpieczeństwie ludzkim; podkreśla, że nowe podejście strategiczne do DDR musi zapewnić spójność między instrumentami WPBiO a pomocą rozwojową UE;

Rozwijanie skutecznego potencjału WPBiO

40. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy UE w zakresie rozwoju zdolności, takie jak: CARD, stała współpraca strukturalna (PESCO) i przyszły Europejski Fundusz Obronny (EFO) oraz jego programy prekursorskie (działanie przygotowawcze Unii w zakresie badań nad obronnością i Europejski program rozwoju przemysłu obronnego), ponieważ mogą one przyczynić się do większej spójności, koordynacji i interoperacyjności we wdrażaniu WPBiO i utorować drogę do realizacji zadań petersberskich oraz przyczynić się do wzmocnienia solidarności, spójności, odporności oraz strategicznej autonomii Unii;

41. uznaje, że włączenie do inicjatyw UE w zakresie rozwoju zdolności większej liczby państw członkowskich oraz ich znaczący udział w dużych europejskich projektach obronnych, które są obecnie prowadzone niemal wyłącznie na zasadzie dwustronnej (tj. FCAS i MGCS), ma kluczowe znaczenie dla powodzenia procesu integracji europejskiej w dziedzinie obronności i stanowiłoby wyraźną wartość dodaną dla europejskich wysiłków na rzecz ściślejszej współpracy, integracji w dziedzinie obronności oraz interoperacyjności z korzyścią dla misji i operacji w dziedzinie WPBiO;

42. zauważa, że niezwykle ważne jest zwiększenie spójności, integracji, koordynacji i zgodności wszystkich instrumentów planowania oraz narzędzi i inicjatyw UE w zakresie rozwijania zdolności w dziedzinie obronności, tak aby tworzyły one istotne synergie i wzajemnie się wzmacały, a także aby uniknąć powielania działań, zapewnić skuteczne i strategiczne wykorzystanie zasobów oraz interoperacyjność i ułatwić szybkie rozmieszczanie;

Środa, 20 stycznia 2021 r.

43. wzywa państwa członkowskie, aby zwiększyły wydatki na obronę i dążyły do osiągnięcia celu w wysokości 2 % PKB;

44. z zadowoleniem przyjmuje porozumienie w sprawie rozporządzenia o Europejskim Funduszu Obronnym oraz apeluje o szybkie przyjęcie i ustanowienie Europejskiego Funduszu Obronnego, który będzie zajmował się wspólnie uzgodnionymi priorytetami w zakresie rozwoju zdolności obronnych w dziedzinie przestrzeni powietrznej, lądowej, morskiej i w cyberprzestrzeni oraz przyspieszy ich realizację, a tym samym będzie wzmacniał potencjał UE jako podmiotu działającego na skalę światową oraz międzynarodowego podmiotu wnoszącego wkład w bezpieczeństwo i gwaranta bezpieczeństwa; wzywa państwa członkowskie, Radę i Komisję, by zapewniły odpowiednie finansowanie EFO oraz by skupiły się na projektach strukturalnych o wysokiej wartości dodanej, ułatwiając tym samym współpracę przemysłową między państwami członkowskimi i konsolidację silnej europejskiej bazy technologiczno-przemysłowej sektora obronnego (EDTIB) oraz wzmacniając zdolności techniczne, przemysłowe i strategiczne w celu zwiększenia potencjału UE w zakresie samodzielnego wytwarzania zdolności wojskowych i dysponowania nimi oraz w celu utrzymania autonomii technologicznej Europy w perspektywie długoterminowej; zachęca do podejmowania inicjatyw w zakresie zdolności obronnych w celu ułatwienia zaangażowania małych i średnich przedsiębiorstw;

45. zwraca uwagę na bardzo delikatny i strategiczny charakter badań w dziedzinie obronności oraz na potrzebę uregulowania dostępu podmiotów kontrolowanych przez strony trzecie spoza UE do projektów finansowanych z EFO, tak aby zapewnić zgodność z ambicją UE dotyczącą strategicznej autonomii; podkreśla, że udział państw trzecich w EFO, w niektórych szczególnych i wyjątkowych odpowiednich przypadkach, gdy stanowi potwierdzoną technologiczną i operacyjną wartość dodaną dla realizacji określonych projektów, powinien przebiegać na zasadach prawdziwej wzajemności, nie powinien osłabiać strategicznych interesów bezpieczeństwa UE, nie powinien podważać celów EFO i musi być ściśle monitorowany pod kątem zgodności z zasadami określonymi we wniosku w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Europejski Fundusz Obronny (COM(2018)0476), takimi jak utrzymanie własności intelektualnej w UE;

46. z zadowoleniem przyjmuje, że do końca 2020 r. przeprowadzony zostanie strategiczny przegląd pierwszego etapu PESCO; obejmie on wgląd w postępy programu i wskazanie niezbędnych przepisów, które zwiększą skuteczność i zorientowanie na osiąganie celów PESCO; uważa, że PESCO jest instrumentem, który sprzyja umacnianiu trwałej i skutecznej współpracy obronnej i integracji w dziedzinie obrony UE poprzez poprawę zdolności obronnych i interoperacyjności państw członkowskich uczestniczących w projekcie, zwłaszcza pod względem dostępności, elastyczności i możliwości rozmieszczenia sił; przypomina, że projekty PESCO powinny pomagać w maksymalizacji efektywności wydatków na obronę; uważa, że PESCO powinna być wykorzystywana jako narzędzie uzupełniające służące osiągnięciu celów UE i przyczyniać się do realizacji celów NATO; z zadowoleniem przyjmuje niedawne przyjęcie decyzji w sprawie udziału państw trzecich w PESCO, chociaż zauważa, że taki wyjątkowy udział państwa trzeciego w poszczególnych projektach PESCO musi wnosić wartość dodaną dla państw członkowskich UE i do projektów oraz przyczyniać się do umocnienia PESCO i WPBiO oraz do wypełnienia bardziej wymagających zobowiązań, z zastrzeżeniem bardzo rygorystycznych warunków politycznych, merytorycznych i prawnych, oraz odbywać się na podstawie ustalonej i rzeczywistej wzajemności;

47. wzywa uczestniczące państwa członkowskie do okazania pełnego zaangażowania politycznego, ambicji strategicznych i dołożenia wysiłku, do zapewnienia niezbędnych zasobów i wypełnienia uzgodnionych przez nie ambitnych i wiążących wspólnych zobowiązań przy jednoczesnym zapewnieniu wymiernych postępów w szybkiej i skutecznej realizacji obecnych projektów PESCO; podkreśla, że projekty pierwszej fali obejmują głównie budowanie zdolności z udziałem możliwie jak największej liczby państw członkowskich oraz że integracyjny charakter projektów PESCO nie może wpływać negatywnie na wysoki poziom ambicji uczestniczących państw członkowskich; jest pełen obaw, że uniemożliwiające zakończenie sukcesem operacje wojskowe braki w zakresie zdolności nie zostaną wypełnione, a krytyczne niedociągnięcia zidentyfikowane w procesie związanym z celem podstawowym w ramach planu rozwoju zdolności (CDP) i skoordynowanego rocznego przeglądu w zakresie obronności (CARD) nie zostaną w pełni lub w wystarczającym stopniu rozwiązane; zaleca przegląd 47 obecnych projektów PESCO i weryfikację postępów oraz identyfikację projektów, które można pogrupować, według uznania uczestniczących państw członkowskich; zachęca uczestniczące państwa członkowskie do skupienia się na projektach PESCO, które wnoszą prawdziwą wartość dodaną przy bardziej operacyjnym wymiarze, obopólnych korzyściach i jako narzędzia strategiczne Unii, a także na projektach o wymiarze strategicznym, które dotyczą przyszłych zagrożeń dla bezpieczeństwa; zdecydowanie zachęca państwa członkowskie, aby podczas reformy systemu grup bojowych UE rozważyły uwzględnienie go w PESCO, co zwiększy jego zdolność operacyjną, modułową konstrukcję i sprawność, dzięki utworzeniu stałych jednostek wielonarodowych wykorzystywanych do zadań wojskowych określonych w art. 43 TUE, a także do zwiększenia zdolności UE do prowadzenia poważnych operacji wojskowych związanych z zarządzaniem kryzysami;

Wzmocnienie współpracy z partnerami strategicznymi

48. z zadowoleniem przyjmuje postępy osiągnięte we współpracy między UE a NATO od czasu wspólnej deklaracji w Warszawie w 2016 r.; pochwała osiągnięcia we wdrażaniu wspólnego zestawu propozycji z 2016 i 2017 r., w szczególności intensyfikację dialogu politycznego między UE a NATO na wszystkich szczeblach, a także zorganizowany

Środa, 20 stycznia 2021 r.

dialog na temat mobilności wojskowej, dążenia do większej spójności między odpowiednimi procesami planowania obronnego oraz ściślejszą współpracę w zakresie cyberbezpieczeństwa i obronności oraz przeciwdziałania hybrydowym zagrożeniom i kampaniom dezinformacyjnym; odnotowuje współpracę między NATO i UE na rzecz wspierania władz cywilnych w ograniczaniu i powstrzymywaniu rozprzestrzeniania się pandemii COVID-19; apeluje do UE i NATO o dalsze zacieśnianie wzajemnie korzystnej współpracy, w tym między misjami i operacjami, oraz o pogłębienie partnerstwa strategicznego; podkreśla, że należy nadal wzmacniać partnerstwa UE-NATO w dziedzinie mobilności wojskowej; podkreśla, że należy organizować wspólne szkolenia i ćwiczenia europejskich sił zbrojnych, a także równoległe i skoordynowane ćwiczenia UE-NATO;

49. w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje operację Atlantic Resolve i wzmocnioną wysuniętą obecność NATO na kontynencie europejskim oraz docenia znaczenie sił NATO w powstrzymywaniu dalszej rosyjskiej agresji i gwarantowaniu kluczowego wsparcia w razie konfliktu;

50. przypomina, że NATO pozostaje kamieniem węgielnym wspólnej obrony dla tych państw członkowskich, które są również członkami Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego, co wyraźnie podkreślono w TFUE; jest zdania, że współpraca między UE a NATO musi mieć charakter uzupełniający i przebiegać w duchu poszanowania specyfiki i ról każdego z tych podmiotów, oraz nie powinna niepotrzebnie powielać lub zastępować struktur; przypomina, że współpraca w dziedzinie obronności jest jednym z filarów współpracy transatlantyckiej i nadal ma zasadnicze znaczenie dla wzajemnego bezpieczeństwa krajów sprzymierzonych i partnerskich, i w związku z tym ponownie podkreśla konieczność zacieśnienia stosunków; przypomina, że w myśl zasady jednolitych sił rozwój zdolności obronnych UE nie stanowi konkurencyjnego zagrożenia dla sojuszu i będzie również korzystny dla krajów należących zarówno do WPBiO, jak i NATO; skuteczniejsza współpraca UE w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony powinna być postrzegana jako czynnik wzmacniający europejski filar NATO, i jako sygnał, że UE chce odgrywać większą rolę w zapewnianiu sobie bezpieczeństwa; jest zdania, że inicjatywy w zakresie zdolności powinny zapewniać interoperacyjność z sojusznikami i ułatwiać szybkie rozmieszczanie sił; odnotowuje z zaniepokojeniem, że pewne rozbieżności osłabiły solidarność sojuszu po działaniach podjętych przez Turcję we wschodniej części basenu Morza Śródziemnego;;

51. podkreśla potrzebę ugruntowania statusu UE jako podmiotu zapewniającego bezpieczeństwo morskie oraz wzmocnienia odporności UE i jej państw członkowskich na sytuacje kryzysowe na ich wodach terytorialnych, oraz że należy prowadzić spójną strategię na morzu przeciwko podmiotom niepaństwowym prowadzącym nielegalną działalność na morzu; uważa, że konieczna jest harmonizacja zasad interwencji i norm dotyczących wyposażenia oraz lepsze szkolenie personelu do prowadzenia skoordynowanych i jednolitych działań w ramach operacji europejskich i międzynarodowych lub w przypadku kryzysów, zdarzeń i incydentów morskich; podkreśla potrzebę współpracy UE-NATO w celu wspólnego i skutecznego przeciwdziałania zagrożeniom dla bezpieczeństwa morskiego, takim jak przestępczość transgraniczna i zorganizowana, w tym siatki przestępczości zorganizowanej, które ułatwiają handel ludźmi, bronią i narkotykami oraz przemyt i piractwo morskie;

52. wyraża zdecydowane poparcie dla partnerstwa strategicznego między UE a ONZ w zakresie zarządzania kryzysowego oraz cywilnego, policyjnego i wojskowego utrzymywania pokoju; z zadowoleniem odnosi się do postępów osiągniętych w realizacji ośmiu wspólnie określonych i uzgodnionych priorytetów UE i ONZ na lata 2019-2021 w obszarze operacji pokojowych i zarządzania kryzysowego; wzywa państwa członkowskie do większego zaangażowania w misje pokojowe ONZ i apeluje do instytucji UE o pomoc w tym zakresie; zauważa, że osiągnięto pewne postępy w zacieśnianiu współpracy między misjami i operacjami w terenie – w szczególności dzięki podpisaniu 29 września 2020 r. umowy ramowej UE-ONZ w sprawie udzielania wzajemnego wsparcia w kontekście misji i operacji w terenie – w zakresie programu na rzecz kobiet, pokoju i bezpieczeństwa (WPS), który przyczynia się do realizacji planu działania UE na rzecz kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, a także w odniesieniu do przeciwdziałania konfliktom oraz na szczeblu politycznym i strategicznym; wzywa UE i ONZ do zbadania możliwości bliższej współpracy, zwłaszcza na wspólnych obszarach działań, w dziedzinach takich jak planowanie transformacji misji, porozumienia wspierające w terenie, wymiana informacji poza obszarem misji oraz planowanie awaryjne w związku z COVID-19, a także w dziedzinie klimatu i obronności;

53. potwierdza, że mimo brexitu Zjednoczone Królestwo pozostaje bliskim partnerem strategicznym UE i jej państw członkowskich oraz uważa, że podstawowe znaczenie ma utrzymanie silnej i ściślej współpracy w zakresie obronności i bezpieczeństwa między UE a Zjednoczonym Królestwem, gdyż zarówno UE, jak i Zjednoczone Królestwo funkcjonują w tym samym otoczeniu strategicznym i stoją w obliczu tych samych zagrożeń dla pokoju i bezpieczeństwa; zachęca Zjednoczone Królestwo do udziału w misjach i operacjach WPBiO, operacjach zarządzania kryzysowego, rozwoju zdolności obronnych, w odpowiednich agencjach Unii, a także w projektach PESCO, przy jednoczesnym poszanowaniu autonomii decyzyjnej UE, suwerenności Zjednoczonego Królestwa, zasady zrównoważonych praw i obowiązków, w oparciu o rzeczywistą wzajemność i z uwzględnieniem sprawiedliwego i odpowiedniego wkładu finansowego; odnotowuje wystąpienie Zjednoczonego Królestwa ze WPBiO 31 grudnia 2020 r.; wzywa do wprowadzenia procedur szybkiej wymiany personelu w celu zapewnienia ciągłości misji i operacji WPBiO, w których dużą rolę odgrywał personel brytyjski;

Środa, 20 stycznia 2021 r.

54. wzywa UE do kontynuowania ściślejszej współpracy z istniejącymi podmiotami regionalnymi, takimi jak Unia Afrykańska, ECOWAS, Stowarzyszenie Narodów Azji Południowo-Wschodniej (ASEAN) i Rada Arktyczna oraz z państwami o podobnych poglądach nienależącymi do NATO;

55. apeluje o bardziej usystematyzowane wdrażanie rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa (WPS), ponieważ minęło dwadzieścia lat od jej przyjęcia, a także o wzmocnienie unijnego programu WPS; zwraca się o uwzględnienie aspektu płci podczas opracowywania WPBiO, zwłaszcza o zapewnienie większej równowagi płci wśród personelu i kierownictwa misji i operacji WPBiO oraz o specjalne szkolenia dla personelu biorącego w nich udział;

56. apeluje o wdrożenie rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2250 w sprawie młodzieży, pokoju i bezpieczeństwa oraz o przemyślane uwzględnianie młodzieży i jej perspektyw w analizie konfliktów leżącej u podstaw wsparcia zapewnianego przez misje i operacje WPBiO; apeluje o środki unijne umożliwiające większe i autentyczne zaangażowanie młodzieży w utrzymanie i promowanie pokoju i bezpieczeństwa;

57. apeluje, by UE zajęła się nieustannymi i rosnącymi zagrożeniami dla ochrony i zachowania dziedzictwa kulturowego oraz by powstrzymała przemyt dóbr kultury, zwłaszcza w strefach konfliktów; zauważa, że pozbawianie poszczególnych społeczeństw ich dziedzictwa kulturowego i korzeni historycznych sprawia, że są one bardziej narażone na radykalizację i podatniejsze na światowe ideologie dżihadu; wzywa UE do opracowania szerokiej strategii przeciwdziałania takim zagrożeniom;

Wzrost odporności i gotowości Unii

58. wyraża zaniepokojenie faktem, że niektóre podmioty globalne oraz coraz większa liczba podmiotów regionalnych celowo obchodzą lub usiłują zniszczyć porządek międzynarodowy oparty na zasadach, multilateralizm oraz wartości trwałego pokoju, dobrobytu i wolności, na których zbudowano Unię Europejską; są kwestionowane; stwierdza, że pandemia COVID-19 ujawniła nowe źródła niestabilności i napięcia na świecie i wzmocniła istniejące; podkreśla, że pandemia wzmocniła publiczne poparcie dla Unii, która jest mniej zależna od reszty świata oraz lepiej chroniona i jest w stanie działać niezależnie; apeluje o wzmocnienie roli Unii Europejskiej na arenie międzynarodowej, o większą jedność, solidarność i odporność Europy, o spójniejszą politykę zagraniczną ze skutecznym multilateralizmem jako centralnym elementem; z zadowoleniem przyjmuje konkluzje Rady z czerwca 2020 r., w których opowiedziano się za silną Unią Europejską, promującą pokój i bezpieczeństwo oraz chroniącą swoich obywateli;

59. podkreśla ważną rolę sił zbrojnych podczas pandemii COVID-19 i wyraża zadowolenie z pomocy wojskowej dla władz cywilnych, zwłaszcza przy rozmieszczaniu szpitali polowych, transporcie pacjentów oraz dostarczaniu i dystrybucji sprzętu; uważa, że ta cenna pomoc pokazała, że należy wyciągnąć wnioski i zwiększyć zasoby i zdolności wojskowe państw członkowskich z myślą o pomocy udzielanej w ramach unijnego mechanizmu ochrony ludności, który jest podstawowym narzędziem reagowania kryzysowego, a także pomocy humanitarnej; uważa ponadto, że aby skutecznie radzić sobie z kryzysami zdrowotnymi, niezbędne jest przygotowanie wojskowego personelu medycznego państw członkowskich do szybkiego uczestnictwa; ponownie podkreśla znaczenie wzajemnej pomocy i solidarności, zgodnie z art. 42 ust. 7 TUE i art. 222 TFUE;

60. podkreśla znaczenie mobilności wojskowej; uważa, że konieczne są postępy w ułatwianiu pełnej mobilności wojskowej w całej Europie i w związku z tym wzywa do uproszczenia i harmonizacji procedur, aby umożliwić państwom członkowskim szybsze działanie, ponieważ mobilność wojskowa ułatwia zarządzanie kryzysami cywilnymi; podkreśla, że projekty mobilności wojskowej powinny dysponować odpowiednim budżetem; z zadowoleniem odnotowuje, że projekt mobilności wojskowej jest częścią PESCO; kładzie nacisk na potrzebę utworzenia europejskich mechanizmów, których celem będzie usprawnienie transgranicznego wykorzystania wojskowego potencjału logistycznego w obliczu nagłych sytuacji kryzysowych, aby umożliwić większą koordynację, synergii, solidarność i wsparcie; domaga się, aby w czasie pandemii i podobnych kryzysów taka pomoc i solidarność obejmowała także m.in. kraje partnerskie w bezpośrednim sąsiedztwie UE; zwraca uwagę na potrzebę zwiększenia unijnej gotowości na zagrożenia chemiczne, biologiczne, radiologiczne i jądrowe oraz niezbędnych zdolności Unii; podkreśla potrzebę wzmoczonego monitorowania i ochrony infrastruktury o podstawowym znaczeniu i krytycznej, zwłaszcza podmorskich światłowodowych kabli internetowych;

61. uważa, że ważne jest lepsze powiązanie wewnętrznych i zewnętrznych aspektów strategii politycznych UE w celu zagwarantowania, że służą one wspólnym celom polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, co dotyczy również polityki energetycznej UE;

Środa, 20 stycznia 2021 r.

62. uważa, że zasadnicze znaczenie ma ochrona wszystkich słabych punktów Unii Europejskiej, aby zapewnić skuteczną wspólną obronę obywateli Unii; odnotowuje z zaniepokojeniem postępującą militaryzację Półwyspu Krymskiego i podejmowane przez Federację Rosyjską próby destabilizacji regionu Morza Czarnego, co doprowadziło do uznania – na szczycie NATO w Walii w 2014 r. – wschodniej flaki Sojuszu Północnoatlantyckiego za obszar podatny na zagrożenia; wzywa UE do potraktowania podatności na zagrożenia wschodnioeuropejskich państw członkowskich jako okazji do wzmocnienia europejskiej obronności oraz do opracowania, wraz z NATO, kompleksowej strategii na rzecz zabezpieczenia i obrony wschodniej flaki;

Aktywne przeciwdziałanie i zapobieganie zagrożeniom hybrydowym

63. wyraża zadowolenie z szeregu priorytetów i wytycznych współpracy UE w dziedzinie przeciwdziałania zagrożeniom hybrydowym oraz zwiększania odporności na nie, w tym na zwalczanie dezinformacji, wojen hybrydowych, szpiegostwa, fałszywych informacji i propagandy, a także ustanowienia systemu szybkiego ostrzegania, który ułatwi współpracę z G-7 i NATO; zachęca UE i jej państwa członkowskie, aby rozwijały i wzmacniały bezpieczeństwo systemów informacyjnych i komunikacyjnych, w tym także bezpiecznych kanałów komunikacji; podkreśla znaczenie i pilną potrzebę wzmocnienia przez UE komunikacji strategicznej i inwestowania w nią, a także odporności na wszelkie obce ingerencje, które zagrażają systemowi demokratycznemu, suwerenności i obywatelom, oraz podkreśla konieczność zapobiegania takim ingerencjom; podkreśla istotną rolę grupy zadaniowej East StratCom oraz docenia pracę wykonaną w ramach projektu „UE kontra dezinformacja” i apeluje o dodatkowe wsparcie budżetowe i polityczne w celu dalszego zwiększania zdolności do walki z dezinformacją oraz do informowania o działaniach i strategiach politycznych UE;

64. podkreśla, że UE musi w trybie pilnym wypracować solidniejsze środki proaktywnego wykrywania i przeciwdziałania agresywnym i podstępny kampaniom dezinformacji, które są w nią wymierzone i których źródłem są państwa trzecie i podmioty niepaństwowe; podkreśla konieczność przeglądu mandatu zespołu ESDZ ds. komunikacji strategicznej w celu rozwiązania problemu obcych ingerencji oraz zaangażowania weryfikatorów informacji, naukowców, przedsiębiorstw typu start-up i organizacji społeczeństwa obywatelskiego; kładzie nacisk na potrzebę zapewnienia wystarczających zasobów ludzkich i finansowych wszystkim służbom unijnym przeciwdziałającym obcym ingerencjom i dezinformacji w celu skuteczniejszego identyfikowania i analizowania prób ingerowania w procesy demokratyczne w UE lub w działania UE za granicą oraz przeciwdziałania takim próbom; podkreśla znaczenie współpracy z krajami partnerskimi i udzielania im pomocy, w szczególności tym w bezpośrednim sąsiedztwie UE, w wysiłkach zmierzających do wykrywania i zwalczania podstępnych obcych ingerencji, zwłaszcza dezinformacji i propagandy, gdyż w wielu przypadkach takie działania mają na celu nakłonienie tych krajów do zejścia z drogi reform prodemokratycznych oraz atak na europejskie wartości i ideały;

65. wyraża zadowolenie z przyjęcia przez Radę decyzji, która po raz pierwszy umożliwia UE nakładanie docelowych środków ograniczających, aby powstrzymać cyberataki, które stanowią zewnętrzne zagrożenie dla UE i jej państw członkowskich, w tym cyberataki na państwa trzecie lub organizacje międzynarodowe, i reagować na nie, a także aby nakładać sankcje na osoby lub podmioty odpowiedzialne za cyberataki; podkreśla potrzebę usprawnienia systemu ograniczeń wizowych jako części mechanizmu sankcji UE przy wykorzystaniu biometrycznych procedur wizowych w celu utrudnienia osobom zaangażowanym w prowadzenie wojen hybrydowych wjazdu do UE pod fałszywą tożsamością; podkreśla pilną potrzebę szerszego uwzględniania kwestii cyberbezpieczeństwa w unijnych systemach zarządzania kryzysowego; zwraca uwagę, że w epoce szczególnych zagrożeń bliższa współpraca w zapobieganiu cyberatakam i przeciwdziałaniu im ma zasadnicze znaczenie, ponieważ zwiększa międzynarodowe bezpieczeństwo i stabilność w cyberprzestrzeni; z zadowoleniem odnotowuje postępy osiągnięte w tym zakresie przez zespół szybkiego reagowania na cyberincydenty PESCO; apeluje o większe wsparcie Agencji Unii Europejskiej ds. Cyberbezpieczeństwa (ENISA) oraz o ścisłą współpracę w tym zakresie z Centrum Doskonałości NATO ds. Współpracy w Dziedzinie Obrony przed Atakami Cybernetycznymi; wzywa do zwiększenia koordynacji na szczeblu UE w zakresie zbiorowego przypisywania odpowiedzialności za szkodliwe incydenty w cyberprzestrzeni, a także do ściślejszej współpracy z organizacjami międzynarodowymi i krajami o podobnym nastawieniu; wyraża szczególnie zaniepokojenie faktem, że stale wykrywane są prowadzone na małą skalę cyberataki lub włamania do systemów infrastruktury krytycznej, które pozostają nieaktywne, lecz mogą odegrać bardzo ważną rolę; apeluje do państw członkowskich, aby w swoich systemach infrastruktury krytycznej, takich jak systemy produkcji energii elektrycznej i strategicznej komunikacji, wdrożyły redundancję na wszystkich poziomach;

66. dostrzega rosnące znaczenie zdolności w zakresie cyberwywiadu i zautomatyzowanej działalności wywiadowczej oraz podkreśla, że stanowią one zagrożenie dla wszystkich państw członkowskich i instytucji UE; wzywa wszystkie instytucje UE i państwa członkowskie do dalszego ulepszania cybertechnologii i automatyki, a ponadto zachęca do współpracy nad postępowaniem technologicznym;

67. podkreśla znaczenie zdolności w zakresie kwantowych technologii obliczeniowych, a także potrzebę zacieśnienia współpracy między UE a Stanami Zjednoczonymi w tej dziedzinie w trosce o to, aby informatyka kwantowa stała się rzeczywistością w pierwszej kolejności w gronie partnerów mających dobre stosunki i dążących do tych samych celów;

Środa, 20 stycznia 2021 r.

68. zwraca uwagę, że coraz ważniejsze staje się bezpieczeństwo przestrzeni kosmicznej i rośnie znaczenie satelitów; podkreśla znaczenie Centrum Satelitarne Unii Europejskiej i zleca tej agencji przeanalizowanie i przedstawienie raportu dotyczącego bezpieczeństwa lub podatności satelitów UE i państw członkowskich na śmieci kosmiczne, cyberataki i bezpośredni atak raketowy;

Udostępnienie Unii środków na wdrożenie WPBiO

69. podkreśla, że niezbędny jest odpowiedni poziom zasobów finansowych, personelu i aktywów, aby zapewnić Unii siłę i zdolność do wspierania pokoju i bezpieczeństwa w jej granicach oraz na świecie; apeluje do państw członkowskich o wykazanie politycznej woli dostosowania się do europejskich ambicji w dziedzinie obronności oraz wywiązania się z zobowiązań;

70. wyraża ubolewanie w związku z brakiem zaangażowania Rady Europejskiej w inicjatywy na rzecz bezpieczeństwa i obronności widocznym w wieloletnich ramach finansowych (WRF); wzywa Komisję do przedstawienia i wdrożenia ambitnego strategicznego programu prac nad Europejskim Funduszem Obronnym (dotyczącego działalności zarówno badawczej, jak i niebadawczej), zaprojektowanego na wzmocnienie współdziałania i współpracy transgranicznej w całej Unii, oraz na rzecz mobilności wojskowej, aby pomóc państwom członkowskim działać szybciej i skuteczniej, w tym przez finansowanie podwójnego zastosowania infrastruktury transportowej oraz uproszczenie zasad dotyczących zezwoleń dyplomatycznych i przepisów celnych; wzywa UE do budowy własnego systemu obrony przed pociskami balistycznymi, a także zintegrowanego i wielopoziomowego systemu strategicznej obrony powietrznej, zaprojektowanego również z myślą o zwalczaniu pocisków hipersonicznych; przypomina, że obywatele europejscy wyraźnie i konsekwentnie domagali się od Unii, aby wzmocniła swoją rolę w zapewnianiu trwałej stabilności i bezpieczeństwa, co można osiągnąć jedynie dzięki niezbędnym środkom finansowym i ambitnym WRF w dziedzinie działań zewnętrznych i obronności;

71. ostrzega przed niebezpieczeństwem wynikającym z braku ambicji finansowania europejskich inicjatyw na rzecz obronności w WRF w połączeniu ze znacznymi i nieskoordynowanymi cięciami w krajowych budżetach obronnych w wyniku kryzysu związanego z COVID-19; podkreśla, że państwa członkowskie powinny przeznaczyć niezbędne środki finansowe na szczeblu krajowym, aby UE mogła działać jako światowy podmiot na rzecz pokoju; podziela w związku z tym ocenę Europejskiego Trybunału Obrachunkowego, zgodnie z którą „państwa członkowskie UE są dalekie od posiadania potencjału wojskowego, który jest im potrzebny, aby dorównać ambicjom militarnym UE”;

72. przypomina, że chociaż wspólne europejskie projekty i inicjatywy na rzecz obronności przyczyniają się do uzupełniania luk w dziedzinie badań i rozwoju związanych z obronnością, łączenia zasobów i koordynowania działań, to jednak większość aktywów związanych z obronnością, które są wykorzystywane w misjach WPBiO, jest nadal wytwarzana przez państwa członkowskie i opłacana z krajowych budżetów obronnych;

73. apeluje do państw członkowskich o wywiązanie się z formalnych zobowiązań na szczeblu Rady oraz o przyjęcie odpowiedzialności za swoje decyzje w Radzie dotyczące rozmieszczania misji cywilnych i wojskowych poprzez udostępnienie Unii personelu i zdolności niezbędnych do osiągnięcia celów, na które państwa członkowskie jednomyślnie wyraziły zgodę, a tym samym do wywiązania się z zobowiązań na rzecz bezpieczniejszej Unii Europejskiej;

74. podkreśla wartość międzynarodowego uczestnictwa w misjach i operacjach WPBiO, które zwiększa europejski potencjał oraz apeluje o wzmocnione wdrażanie istniejących ramowych umów udziału, sprzyjających zbiorowemu wysiłkowi na rzecz pokoju i bezpieczeństwa;

75. odnotowuje wagę prac prowadzonych przez Centrum Satelitarne Unii Europejskiej i podkreśla, że Unia musi dysponować odpowiednimi zasobami w dziedzinie obserwacji satelitarnej i gromadzenia informacji wywiadowczych; podkreśla, że Centrum Satelitarne powinno korzystać z unijnego finansowania strukturalnego, aby być w stanie w dalszym ciągu wносить wkład w działania Unii, zwłaszcza dostarczać zdjęcia satelitarne o wysokiej rozdzielczości na potrzeby misji i operacji WPBiO;

Przyjęcie ambitnego programu UE na rzecz światowej kontroli zbrojeń, nierozprzestrzeniania broni i rozbrojenia

76. wyraża poważne zaniepokojenie obecnymi zagrożeniami dla wartości międzynarodowych i praworządności oraz możliwą dalszą erozją światowego ładu gwarantującego nierozprzestrzenianie broni i rozbrojenie; obawia się, że odmowa przestrzegania, wycofanie się z głównych traktatów o kontroli zbrojeń lub odstąpienie od ich przedłużenia poważnie zaszkodziłoby międzynarodowym systemom kontroli zbrojeń, które od dziesięcioleci zapewniają stabilność, i osłabiłoby stosunki między państwami posiadającymi broń jądrową, a także bezpośrednio zagroziłoby bezpieczeństwu europejskiemu, w szczególności ze względu na brak norm regulujących i ograniczających użycie taktycznej broni jądrowej krótkiego i średniego zasięgu, oraz doprowadziłoby do nowego jądrowego wyścigu zbrojeń; podkreśla pilną potrzebę przywrócenia zaufania transgranicznego;

77. odnotowuje z zaniepokojeniem spowszednienie niebezpiecznej retoryki o korzyściach z broni jądrowej; ponownie stwierdza, że międzynarodowy pokój i bezpieczeństwo wzrosną w świecie wolnym od obecności lub rozprzestrzeniania broni jądrowej oraz że rozbrojenie oznacza nie tylko zmniejszenie liczby aktywnych głowic, lecz także ograniczenie roli wojskowej i politycznej tego rodzaju broni;

Środa, 20 stycznia 2021 r.

78. potwierdza pełne poparcie dla zaangażowania UE i jej państw członkowskich w NPT, który stanowi podstawę systemu nierozprzestrzeniania broni jądrowej i rozbrojenia; ponawia wezwanie do zajęcia przez UE zdecydowanego wspólnego stanowiska przed 10. konferencją poświęconą przeglądowi NPT, obejmującego żądanie przyjęcia podczas konferencji konkretnych i skutecznych środków, które stanowiłyby kluczowy element zachowania strategicznej stabilności i uniknięcia nowego wyścigu zbrojeń;

79. ponownie wyraża głębokie ubolewanie z powodu wycofania się USA i Federacji Rosyjskiej z układu o całkowitej likwidacji pocisków raketowych pośredniego zasięgu (INF); obwinia Rosję za porażkę układu, ponieważ kraj ten uparcie go lekceważył; ubolewa, że porażka układu może doprowadzić do eskalacji napięć i wzrostu zagrożeń oraz ryzyka nuklearnego i wojskowego, zagrażając jednocześnie przyszłości systemów kontroli zbrojeń; podkreśla, że jest zdecydowanie przeciwny nowemu wyścigowi zbrojeń między Stanami Zjednoczonymi a Federacją Rosyjską i jego potencjalnym konsekwencjom dla Europy oraz remilitaryzacji Europy; nalega, aby Rada i wiceprzewodniczący Komisji / wysoki przedstawiciel podjęli pod przewodnictwem UE inicjatywę, która przyczyni się do przekształcenia układu INF w układ wielostronny;

80. przypomina, że skuteczne międzynarodowe reżimy kontroli zbrojeń, rozbrojenia i nieprolifracji stanowią kamień węgielny światowego i europejskiego bezpieczeństwa i stabilności;

81. wzywa USA i Federację Rosyjską do kontynuowania negocjacji w sprawie przedłużenia obowiązywania nowego układu o ograniczeniu zbrojeń strategicznych, który wygasa w lutym 2021 r; uważa, że przedłużenie obowiązywania układu dałoby obu jego sygnatariuszom dodatkowy czas na kontynuowanie negocjacji w celu osiągnięcia porozumienia w sprawie nowego instrumentu kontroli zbrojeń; apeluje o bezzwłoczne włączenie się innych państw, zwłaszcza Chin, we wszelkie toczące się (np. w sprawie nowego układu START, INF i Traktatu o otwartych przestworzach) lub przyszłe negocjacje w sprawie instrumentów kontroli broni jądrowej;

82. ubolewa nad selektywnym wywiązywaniem się przez Rosję z jej zobowiązań wynikających z Traktatu o otwartych przestworzach; wyraża głębokie ubolewanie z powodu decyzji USA o wycofaniu się z Traktatu o otwartych przestworzach, będącego głównym instrumentem kontroli zbrojeń, który przyczynił się do budowy zaufania oraz do zapewnienia mniejszym państwom cennych możliwości monitorowania i sprawdzania działań wojskowych ich sąsiadów; apeluje do pozostałych sygnatariuszy o dalsze wdrażanie traktatu, przy jednoczesnym zapewnieniu, że pozostanie on funkcjonalny i użyteczny; apeluje do USA, aby uchyliły decyzję o wycofaniu się z Traktatu o otwartych przestworzach;

83. z zadowoleniem przyjmuje wkład finansowy UE w projekty i działania Organizacji ds. Zakazu Broni Chemicznej (OPCW); wyraża aprobatę z powodu przyjęcia przez Radę systemu sankcji przekrojowych w celu rozwiązania problemu rosnącego użycia i rozprzestrzeniania broni chemicznej; potępia niedawne użycie broni chemicznej i jest zdania, że brak odpowiedzialności za takie incydenty podważa międzynarodowy zakaz jej stosowania; wzywa UE do wystąpienia z inicjatywą ograniczenia bezkarności za użycie broni chemicznej oraz do rozważenia, w jaki sposób wzmocnić OPCW, aby zapewnić szybkie i precyzyjne mechanizmy przypisywania odpowiedzialności i skutecznego reagowania; wzywa UE, aby kontynuowała starania na rzecz przeciwdziałania rozprzestrzenianiu i wykorzystywaniu broni chemicznej oraz aby wspierała światowy zakaz używania broni chemicznej przyjęty w konwencji o zakazie broni chemicznej (CWC);

84. wyraża poważne zaniepokojenie próbą zabójstwa znanego lidera rosyjskiej opozycji Aleksieja Nawalnego przy użyciu zakazanego środka paralityczno-drgawkowego, którą – zgodnie z CWC – uznano za wykorzystanie broni chemicznej i jako taka stanowi poważne naruszenie norm międzynarodowych; wzywa do przeprowadzenia niezależnego międzynarodowego dochodzenia w sprawie tego ataku; z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady o nałożeniu sankcji, aby pociągnąć do odpowiedzialności wszystkie osoby zaangażowane w atak;

85. zwraca się do wiceprzewodniczącego Komisji / wysokiego przedstawiciela o przedstawienie propozycji dotyczących zwiększenia w UE dostępu do fachowej wiedzy na temat nierozprzestrzeniania broni i kontroli zbrojeń oraz dopilnowanie, aby UE wniosła istotny i konstruktywny wkład w rozwój i wzmocnienie opartego na zasadach światowego systemu nierozprzestrzeniania broni, kontroli zbrojeń i rozbrojenia; z zadowoleniem przyjmuje powołanie w tym zakresie nowego specjalnego wysłannika ds. rozbrojenia i nierozprzestrzeniania broni; ma świadomość, że pilnie potrzebne są nowe porozumienia międzynarodowe w dziedzinie kontroli zbrojeń; stwierdza, że rozwój pocisków hipersonicznych może podważyć zasadę wzajemnego gwarantowanego zniszczenia będącą podstawą koncepcji odstraszania nuklearnego i w związku z tym apeluje o zainicjowany przez UE ogólnoswiatowy traktat w sprawie kontroli zbrojeń, regulujący kwestie użycia, zasięgu, prędkości, doktryny, kontroli ładunków nuklearnych oraz rozmieszczania w pobliżu linii brzegowych systemów broni hipersonicznej;

86. ponownie podkreśla swoje pełne zaangażowanie na rzecz utrzymania skutecznych międzynarodowych systemów kontroli zbrojeń, rozbrojenia i nierozprzestrzeniania broni, stanowiących podstawę globalnego i europejskiego bezpieczeństwa; podkreśla pełne poparcie dla działalności Biura ds. Rozbrojenia (UNODA) oraz programu ONZ na rzecz rozbrojenia; przypomina o swoim zaangażowaniu w realizację polityki mającej na celu przyspieszenie redukcji wszystkich arsenałów jądrowych;

Środa, 20 stycznia 2021 r.

87. z zadowoleniem przyjmuje konkluzje Rady w sprawie przeglądu wspólnego stanowiska 2008/944/WPZiB z 8 grudnia 2008 r. określającego wspólne zasady kontroli wywozu technologii wojskowych i sprzętu wojskowego⁽¹³⁾; wyraża głębokie przekonanie, że w związku z rosnącymi ambicjami UE w dziedzinie obronności, istnieje potrzeba większej zbieżności, przejrzystości i spójności polityki państw członkowskich w zakresie wywozu broni, a także wzmocnienia nadzoru publicznego; wzywa państwa członkowskie do uzgodnienia ich rozbieżnych interpretacji wspólnego stanowiska i do pełnego przestrzegania jego ośmiu kryteriów, a zwłaszcza do ścisłego stosowania kryterium 4 dotyczącego stabilności w regionie oraz wstrzymania wszelkiego wywozu sprzętu wojskowego, który mógłby zostać użyty przeciwko innym państwom członkowskim; z zadowoleniem odnotowuje starania na rzecz zwiększenia stopnia przejrzystości oraz kontroli publicznej i parlamentarnej wywozu broni; wzywa do podjęcia wspólnych działań na rzecz poprawy oceny ryzyka, kontroli użytkowników końcowych i weryfikacji po wysyłce;

88. wzywa państwa członkowskie do przestrzegania Kodeksu postępowania UE w sprawie wywozu uzbrojenia; podkreśla potrzebę rygorystycznego stosowania przez wszystkie państwa członkowskie zasad określonych we wspólnym stanowisku Rady 2008/944/WPZiB; przypomina, że państwa członkowskie zdecydowane są przestrzegać rygorystycznego stanowiska krajowego w odniesieniu do swojej polityki w zakresie wywozu broni do Turcji na podstawie przepisów wspólnego stanowiska 2008/944/WPZiB, w tym do ścisłego stosowania kryterium 4 dotyczącego stabilności w regionie; ponawia apel do wiceprzewodniczącego Komisji / wysokiego przedstawiciela, aby jeżeli Turcja będzie kontynuować bezprawne, jednostronne działania we wschodniej części basenu Morza Śródziemnego, naruszające suwerenność państw członkowskich (zwłaszcza Grecji i Cypru) oraz prawo międzynarodowe, i nie będzie podejmować dialogu w oparciu o prawo międzynarodowe, wystąpił przed Radą z inicjatywą na rzecz wstrzymania przez wszystkie państwa członkowskie, zgodnie ze wspólnym stanowiskiem, wywozu do Turcji uzbrojenia i wszystkich rodzajów sprzętu wojskowego, w tym broni, produktów podwójnego zastosowania mogących służyć jak broń i wiedzy specjalistycznej;

89. z zadowoleniem przyjmuje działania UE, których celem jest wspieranie upowszechnienia Traktatu o handlu bronią i wzywa wszystkie kraje będące głównymi eksporterami broni do jego podpisania i ratyfikowania w jak najkrótszym terminie;

90. uważa, że rozwój technologiczny SI stwarza nowe wyzwania etyczne; wzywa UE do przejęcia wiodącej roli w światowych wysiłkach na rzecz ustanowienia kompleksowych ram regulacyjnych w celu zagwarantowania decydującej kontroli człowieka nad krytycznymi funkcjami wybierania i atakowania celów przy opracowywaniu i wykorzystywaniu broni wspomaganej przez SI; wzywa wiceprzewodniczącego / wysokiego przedstawiciela Komisji, państwa członkowskie i Radę Europejską do przyjęcia wspólnego stanowiska w sprawie autonomicznych systemów uzbrojenia, które zapewni istotną kontrolę człowieka nad funkcjami krytycznymi systemów uzbrojenia; nalega na rozpoczęcie międzynarodowych negocjacji w sprawie wspólnej definicji i zasad stosowania broni o pewnym stopniu autonomii oraz wzywa do przyjęcia prawnie wiążącego instrumentu, który zakazywałby używania śmiertelnej broni autonomicznej poza ludzką kontrolą;

91. wzywa UE do odgrywania czołowej roli w światowych wysiłkach na rzecz kompleksowego i skutecznego globalnego systemu kontroli zbrojeń obejmującego rozpowszechnianie technologii pocisków i bezzałogowych statków powietrznych;

Demokratyczny nadzór, legitymizacja i integracyjne zaangażowanie

92. podkreśla, że Parlament musi w spójny sposób zajmować się wszystkimi kwestiami obronności; wzywa do dokonania ponownej oceny i rozszerzenia uprawnień Podkomisji Bezpieczeństwa i Obrony w związku z rosnącą liczbą inicjatyw obronnych na szczeblu UE oraz utworzeniem w Komisji Europejskiej Dyrekcji Generalnej ds. Przemysłu Obronnego i Przestrzeni Kosmicznej (DG DEFIS);

93. z zadowoleniem przyjmuje regularną wymianę poglądów z wiceprzewodniczącym Komisji / wysokim przedstawicielem na temat kwestii związanych z WPBiO i wzywa wiceprzewodniczącego Komisji / wysokiego przedstawiciela do dopilnowania, aby opinie Parlamentu były należycie uwzględniane; podkreśla zapotrzebowanie na regularne spotkania informacyjne ze specjalnymi przedstawicielami UE, specjalnymi wysłannikami oraz dowódcami misji i operacji; uważa, że należy z wyprzedzeniem zasięgać opinii Parlamentu w sprawie planowania strategicznego misji w ramach WPBiO, zmian w ich uprawnieniach oraz planów ich zakończenia; wzywa do kompleksowego wdrożenia art. 36 TUE;

94. podkreśla potrzebę rozwijania coraz bliższej współpracy w zakresie WPBiO z parlamentami narodowymi w celu zapewnienia większej odpowiedzialności, przejrzystości i kontroli;

95. ponownie wskazuje na znaczenie usprawnienia narzędzi dostępnych społeczeństwu obywatelskiemu, aby zapewnić jego znaczące i istotne zaangażowanie w formułowanie polityki obronnej i skutecznego nadzór nad nią;

⁽¹³⁾ Dz.U. L 335 z 13.12.2008, s. 99.

Środa, 20 stycznia 2021 r.

o

o o

96. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Europejskiej, Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącemu Komisji / wysokiemu przedstawicielowi Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, sekretarzowi generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, sekretarzowi generalnemu NATO, agencjom UE działającym w dziedzinie bezpieczeństwa i obronności, a także parlamentom narodowym państw członkowskich.
